

„Ubi caritas...”

„ubi caritas...”

rámnéztél
szemed egészen
kék volt
-- hiszen téged
szeretném könnyű --
szavad csak ez volt,
s úgy mondtad
szívem elhitte
igazat szólsz --

látom

Hegydről
nézem a várost
ködbe-koromba
merült --
élte lapos
hétköznapi ködét
templomok tornya
szúrja csak át
Feléd!

Emmánuel

velem vagy
fölöttem
virrasztasz
Vérrel-verejtékező
el ne hagyj
légy velem
Kereszt-viselő

félelem

torkomat szorítja
félelem
most mindjárt
hozzám hajolsz
lábmosó
Istenem --

úgyis hiába

ablakot nyitsz
magányomra
ráhajolsz
árvaságomra
szólongatod
dacba kövült
nevem --

ünnep

elmenni vágytam
távol-messzire
hívtál Hegyedre --
kuckós magányt
keresett szívem
megosztottad
velem
Húséged
legyôzte
menekülésem --

segítség

félek a
magánytól
terpeszkedô
magamtól --
hogyan
nem mozdulok ki
magamból
Érted -- Feléd -- Veled --

megrágalmazva

1.
rámtpadt békanyál
sodronykötéllé vált
a sötétben --
pókháló lábakkal
fojtogatott a vád
minden
sötét lett --
hajnalhozó Szellô
felragyogó Csilag
tágas mezôkre
vezetett --
2.
hogyan
mondhatnám
hamis a vád?
ártatlan hiszen
csak a Bárány,
tudom
-- hogyan vallhatnám
igaz a vád?
mert bennem
mégis ártatlan
a Bárány,
úgye, tudod?
3.
teszem a
dolgom
mással mi
gondom
majd csak

megóvsz
egyszer majd
igazolsz
ha akarod --
a Te dolgod --

4.
vakmerőség
az egyedüllét
veszélyes
a magány --
keménnyé tesz
a meg-nem-értés
keserűvé
a vád --

5.
kinek mondjam
a mondhatatlant?
ki értené
az érthetlent?
    dadogó szívem
    vajúdó titkait
    titkos vágyait
emberségem
kimondhatatlanságait?!

6.
én ném értem
a perlést --
engem ijeszt
a vád --
én nem értem
a perlőt
    nekem
Te fájsz!

7.
kemény
szívemből
keserű
forrás
fakadt ki
    a fájdalom --

mint a kisgyerek

rájöttem
én Neked
mit sem
adhatok --
mindent csak
Tôled
várhatok --
Te értem
adod az
Életed
én pedig
rád mosolygok
miként a

kisgyerek --

diagnózis

1.
lusta tompaságom
távoltartotta
Jelenléted --
nyugtalan
fontoskodásom
betöltötte
Szentélyed --
vádoló szomorúság
bénította
imám --

2.
homályos üresség
poros magány
telepedett
agyamra --
nincsen szavam
Rólad!
olyan
távol vagy!

3.
hiába esôzik
a Szó
nem érinthet --
bár hallom a
Hangod
nem melenget
-- süket és vak
koldus
a szívem kér
Nyissál meg!

ima?

jaj,
az én szavaim
nem imádkozósak,
csak némaságom
tapogat

'via negativa'

magányommal
vétkeztem
Ellened --
magamba zárkózva
érzem
Jelenlétedet --
hiányként
vágyként
Valóságod --

bennem

hallgatom a
szavakat és
zajokat
gondolattalan
ölelem
világod --
hagyom
formálódjon
bensőmben
Arcod
szülessen
képmásod --

találkozás

kinyílt
egy ajtó
és váratlan
körülvevett
fénylő
időtlen séged

megoltalmazottság

tavamra
barlang
kutamra
malomkő
borult --
odakünn
orkán dúlt --

közeledés

félve Feléd
néztem
lassan Eléd
léptem
meghajtottam
fejem
rámborult
Jelenléted --

